

2026/09/20 – Μετά την Ύψωσιν

«και αράτω τον σταυρόν αυτού»

Ένα φαινόμενο παράδοξο.

Μια ανοιχτή για τη λογική μας πρόκληση.

Ο Θεός μας έδωσε τα πάντα στη ζωή. Πρόσφερε επίσης τον ίδιο τον εαυτό του για μας.

Μας καλεί να τον προσέχουμε. Να τον τιμούμε. Και να τον ευχαριστούμε για αυτό. Κάποια στιγμή όμως μας καλεί να τον αφήσουμε. Να τον εγκαταλείψουμε.

Διερωτάται κανείς. Γιατί να υπάρχει τούτο το παράδοξο; Γιατί να υπάρχει το μαρτύριο στην Εκκλησία; Γιατί χρειάζεται κάποιος να θυσιάζουν τη ζωή τους; Αυτό το τόσο πολύτιμο αγαθό που ο Θεός μας έδωσε;

Η απάντηση βρίσκεται στον σταυρό του Κυρίου. Αυτόν τον σταυρό που είναι το κέντρο της Εκκλησίας και του κόσμου. Γιατί όπως λέγει και ο άγιος Μάξιμος ο ομολογητής: «τα πάντα δείται σταυρού». Όλα πρέπει να σταυρωθούν. Να περάσουν από τον σταυρό.

Όπως λέει χαρακτηριστικά ο Απόστολος Παύλος, ο σταυρός είναι σκάνδαλο για τους Ιουδαίους. Μωρία δε για τους Έλληνες. Για τους πιστούς είναι σοφία και δύναμη. Είναι σοφία, διότι μας αποκαλύπτει ο Χριστός κάποια μεγάλα μυστήρια, τα οποία συμπίπτει να φέρουμε στη ζωή μας.

Το μυστήριο της αγάπης - το πρώτο. Τι είναι αγάπη; Είναι, λέμε, ένα συναίσθημα που νιώθουμε για τον άλλο. Ο σταυρός όμως του Χριστού μας αποκαλύπτει ότι είναι κάτι πολύ πιο δύσκολο. Είναι η διασταύρωση δύο θελημάτων. Το θέλημα του Θεού και το θέλημα του ανθρώπου. Και η συνάντηση τούτη δημιούργησε. Έφερε τη σύγκρουσή της.

Όταν συγκρουστούν τα δύο θελήματα, τότε βιώνεται ο σταυρός.

Η αγάπη; Βρίσκεται στο σημείο συνάντησης των δύο θελημάτων. Το δικό μας με του Θεού, αλλά ακόμα και το δικό μας με των άλλων. Υπάρχει συμφωνία στο σημείο συνάντησης; Τότε υπάρχει αγάπη. Κάποιος όμως πρέπει να πεθάνει. Κάποιο θελημα από τα δύο πρέπει να πεθάνει.

Στον σταυρό πέθανε το θελημα του ανθρώπου, όπως το έδειξε ο Χριστός στη Γεθσημανή. Είπε τότε: «ουχ ως εγώ θέλω αλλ' ως συ».

Όταν λοιπόν ζούμε και εμείς με τη σειρά μας «ουχ ως εγώ θέλω αλλ' ως συ», υπάρχει αγάπη. Τότε σηκώνουμε και τον σταυρό. Και ο σταυρός τούτος είναι μαρτύριο. Και η ζωή μας είναι μαρτυρική, όταν αγαπούμε. Και η αγάπη μας ανταμείβει, παρά το γεγονός ότι περάσαμε από τον αντίθετο δρόμο. Και μπορεί η αγάπη τούτη να είναι μόνιμη. Αιώνια. Είναι η Ανάσταση που ακολουθεί.

Όταν λοιπόν θυσιάσουμε το θελήμα μας για χάρη του άλλου, όταν δηλαδή σηκώσουμε το σταυρό του Χριστού επάνω μας, τότε πραγματοποιείται η αγάπη. Ταυτόχρονα έρχεται και η Ανάσταση. Επιβιώνει. Ζει για πάντα η αγάπη μας αυτή όπως και η σχέση μας με τον άλλο.

Έτσι, ο σταυρός αναδεικνύεται σοφία, αλλά και πίστη. Και εκεί δοκιμάζονται οι δύο τούτες αρετές.

Είναι σοφία και πίστη ταυτόχρονα το να παραδεχτούμε ότι ο σταυρωμένος Χριστός, ο ταπεινωμένος, ο αδύνατος, είναι Θεός.

Και είναι σταυρωμένος για μας.

Και περιμένει εμάς.

Ας μην Τον αφήνουμε μόνο λοιπόν.

+ ο π. Γ.